

ството на своите училища? А театърът не е ли дълги години нашъ и предимно съ наши пиеси, почерпили сюжета отъ българското минало, и отъ българската съвременность?

Не ще съмнение, че подобна дейность създава здрава връзка между широките народни маси и техните представители. И едниятъ, и другитъ се чувствуватъ здраво свързани, чувствуватъ се единни. Първитъ — въ възприемане на новото а вторитъ — въ диренето, въ създаването на това ново, излѣзло отъ нуждите на общността. Една хармония въ обособяването, за каквато още не можемъ да мечтаемъ днесъ. Интелигенцията иска да повдигне своя народъ, а народътъ да създаде материална независимость на интелигенцията, за да не заглъхне подъ нуждите на всѣкидневието нейната будна съвестъ.

Въ това отношение ние имаме още много да се учимъ отъ нашите предшественици, които не знаеха, какво е актьоръ, а създадоха националенъ театъръ, не знаеха, какво е химия, а създадоха своя наука, имаха най-наивни разбирания за поезията, а следъ двадесетина години ни завещаха най-големите поети, чиито имена ще пребждатъ въ нашата литературна история.

Ще каже, твори не знанието, а волята за дейность, готовността за саможертва, активно проявеното желание за добротворство, за повдигане на по-малкия, на изостаналия въ низините братъ. Погледнато така, голѣма частъ отъ нашата интелигенция, отъ интелигенцията на нашето време, не си заслужава името. За да го заслужи, тя трѣбва да принесе въ жертва на ближния всичките си знания, всичкото си умѣние, да слѣзе до него съ пълно отъ любовъ и желание за подвигъ сърдце. Но подвигъ, който ще възвеличи не себичната самозабрава на личността, а жаждата за животъ на общността.

Стилианъ Чилингировъ